

Curcuna
(♩=160)

HÜZZAM DE STAN

(Şaraba Kaside)

Güfte: Färük Nafiz Çamlıbel
Beste: Cinuçen Tanrıkorur

I.

Bir sah- e- ser bi- rak- müş /ö-
lür- kən ci- han- da Cem
ci- han- da Cem El- den ko-
maz ba-şiy- le be- rā- ber tu-
tar tu- tar A-
cem (Saz...
...) Bir sah- e-
Her kim ki-
ser kl- e- dip ri- ni
rip dö- sir- se Ce- min
tes kl- e- dip sü- rür tes kl- e- dip sü-
yā- di- ga- ri- m yā- di- ga- ri-
rür ni Sec- cā- de- ler- de
ni Dün- yā gö- züy- le

renk
gör-

o- kur
me sin

a- öm-

vi- rün- ze-
ce

ler- de nür
ya- ri- ni

är- vi- ze- ler- de nür
öm- rün- ce ya- ri- ni

Circuna (T. 18)

II.

10, 16

Sun- mak- la Cem bu/a- le- me

tu- sim- li cä- mu- ni

In- san- li- ğin he- lä- le

çe- vir- mis ha- râ- mu- ni

Dev ran ni- zâ- mi ak- si- ne

dön- müs o căm_ i- le

Dev- let sü- rer su an- da fa- kir

ih- ti- şäm ih- ti- şäm i- le

(Saz...)

Bülbüle-sir onun la ha-val
 aç-ma-dan da gül aç-ma-dan da gül
 Ley-la si ol-sa ol ma-sa
 Mec-nan o-lur o-lur gö-nül

III. (Saz...
 ...) Bin bir ba-hä-rı
 naks e-de-rek bir
 bir bu-hur-da-na
 Ten-ha gü-nüm-de bir me
 lek ih-san-e-der ih-
 san-e-der ba-na Hav-vä-ka-

dar ve-fa- li Ze-
 li-hâ Ze-li-hâ ka-dar ha-
 sîn Mer-yem mî-sâ-li
 sâ-de ve Sel-
 mâ dan_â te-sîn
 Curcumalagıma (f. 32)

IV. 10 Kîm var-sa ak-ra-bâ
 ve-e-hib-bâ e-hib-bâ birer bl-rer
 Yil-lar me-sâ-fe sin-ce yanım-
 dan yanım-dan çe-kil-di-ler
 Kal-din ye-gâ-ne yega-ne sen
 kara gün dos-tu ey. sa-rab

Ker- van- la gel- mis ol- sa- da

bir sey mi ah iz- tu- rab!...

(Saz...) ...)

Sey- tan ge- git bu- lup so- ku- lur

bel- ki min- be- re

Gir- mez ke- der cihan- da

se- nin senin gir- digin ye- re

v. (Saz...) ...)

Sev- kin- le

her ha- ra- be o- lur-

ken bi- rer sa- ray

Mey-hä-ne-den gü-nes ya-na-tir-

sin ka-deh- tenay

kadeh- tenay Her kim k-

rip dö-ker se Ce-min

yā-di-gā- ri-m yā-di-gā- ri-

nu Dün- yā gö-züy- le

gör- me-sin öm-

rün- ce yā- ri- m

Bir şâheser bırakmış/ölürken cihanda Cem,
Elden komaz, başıyla beraber tutar/Acem;

Bir şâheser ki sırrını teskil edip sürür,
Seccâdelede renk olur, âvizelerde nûr.

Sunmakla Cem bu âleme tılsımlı câmunu,
İnsanlığın helâle çevirmiş harâmunu;

Devran nizâmu, aksine dönmüş/o câm ile;
Devlet sürer şu anda fakîr, ihtişâm ile,

Bülbüllesir/onunla hayâl, açmadan da gül,
Leylâ'sı olsa, olmasa, Mecnûn olur gönül...

Binbir bahâri nakşederek, bir buhurdana,
Tenha günümde bir melek ihsân eder bana,

Havvâ kadar vefâli, Zelihâ kadar haşin,
Meryem misâli sâde ve Selmâ'dan âteşin!

Kim varsa, akrabâ ve ehibbâ, birer birer
Yıllar mesâfesince yanından çekildiler,

Kaldın yegâne sen kara gün dostu, ey şarâb,
Kervanla gelmiş olsa da bir şey mi ıztırâb?

Seytan geçit bulup sokulur belki minibere,
Girmez keder cihanda senin girdiğin yere!

Şevkinle her harâbe olurken birer saray,
Meyhâneden güneş yaratırsın, kadehîn ay.

Her kim kırıp dökerse Cem'in yâdigârını,
Dünya gözüyle görmesin ömrünce yârını.

FÂRUK NÂFİZ ÇAMLIBEL
(Han Duvarları, sayfa: 90)